

stemt, hvor Skæringspunktet ligger — fra omtrent 12 000 Kr. op til 30 000 Kr., hvor man normalt maa regne med en Familie med Børn, idet Retten til at fradrage noget af Indkomsten bortfalder for saadanne Familieforsørgere. Ved en Indtægt paa over 15 000 Kr. bortfalder saavel det faste Fradrag som Børnefradraget, og tager man disse Forhold i Betragtning, maa det sikkert erkendes, at saa bliver der ikke nogen Nedgang i Indkomstskatten, der bliver tværtimod en, om end ikke stor, Forhøjelse. For de meget smaa Indkomster betyder derimod Fradragenes Forhøjelse ikke saa lidt. Jeg er tilbøjelig til at tro, at disse Fradrag — hvor ønskelige de end i og for sig kunde være overfor mange — vil være rigelig høje, i hvert Fald, hvis de ikke paa en eller anden Maade sættes i Forhold til Dyrtiden. Det er dog vel ikke helt udelukket, at vi igen kan komme ned paa et Prisniveau, der ligger omkring Niveaueet i 1914. Kommer man ned paa dette Prisniveau, er jeg bange for, at disse Fradrag finansielt set vil betyde mere, end Staten vel kan taale at miste.

Det ærede Medlem Hr. Jensen (Klejs) var i sin Tale stærkt inde paa Landbrugets Indtægtsforhold og Landbrugets Evne til at give Skat. Jeg skal ikke udtale noget som helst om, hvorvidt Landboerne sættes for højt i Skat, som nogle vil mene, eller for lavt i Skat, som flere mener, men jeg skal ganske holde mig til det Tal, det ærede Medlem Hr. Jensen (Klejs) nævnte, nemlig 4 400 Kr. som Gennemsnitsindkomsten for Gaardmænd paa Grundlag af den Indtægt, de har haft i Aaret 1918, altsaa i et Aar, hvor Konjunkturerne saavel for Landbruget som for Industrien og vistnok praktisk talt for alle med Undtagelse af de fastlønnede var særlig gunstige. Regner man nu med de Fradrag, som foreslaas af den højtærede Finansminister, vilde denne Indkomst have givet en 45 Mill. Kr., hvis samtlige Landets Borgere var Gaardmænd — og saa skulde man jo dog synes, at Landet var ikke helt daarligt stillet. Med andre Ord, disse Indkomster vilde have givet en ret ringe Del, ja, en meget ringe Del af det Beløb, vi virkelig fik ind, og saa lille et Beløb, at vi slet ikke kunde være kommet igennem med det. Regner vi, at Indkomsten i 1921 er, ligesom man beregner det almindelige Niveau, 20 pCt. lavere end den Indkomst, hvormed det ærede Medlem Hr. Jensen (Klejs) regner — og jeg kan ikke tro andet, end at vi saa regner gunstigt med Hensyn til de Selvangivelser,

der vil komme frem, idet jo mange Landboere hævder, at Indtægten i Aar har været fuldkommen minimal —, vilde vi komme ned paa en gennemsnitlig Indkomst af 3 400 Kr., og med de Fradrag, som foreslaas af den højtærede Finansminister, vilde dette under Forudsætning af, at man her saavel som i det foregaaende Eksempel regner med to Børn, give 20 Mill. Kr. til Staten, altsaa en Femtedel af det Beløb, som efter Finansministerens Forslag skal indgaa. Jeg tror dog, det maa erkendes, at det viser sig gennem disse Tal, at det Skattebeløb, som faas fra Landbostanden som saadan, ikke er nær tilstrækkeligt til at dække det Behov, Statskassen har. Altsaa, hvis Landet, Landets 900 000 Skatteydere, ikke bestod af andet end Gaardejere, og de i Aar beholdt det samme Indtægtsniveau som i 1918 med 20 pCt.s Nedgang, vilde man faa 20 Mill. Kr. ind. Naar man ser saaledes paa Forholdene, synes det mig at være betænkeligt at nedsætte Fradragene saa meget, idet vi dog skal have Penge, og idet vi dog sikkert alle erkender, at Landets Gaardmandstand ingenlunde er den daarligst stillede Stand i dette Land. Jeg havde Indtryk af, at det ærede Medlem Hr. Jensen (Klejs) i nogen Grad var inde paa det samme. Vil man endelig regne med Forholdene, som de var før Krigen, og som før nævnt kan man dog ikke vide noget bestemt om, om vi ikke kommer ned paa nogenlunde det samme Niveau, tror jeg, det vil vise sig, at med de store Fradrag, som den højtærede Finansminister foreslaar, vil der gaa et ganske uhyre Svind i de Indkomster, Staten faar. Jeg maa derfor mene, at der er Grund til at overveje, om ikke dette Tal paa den ene eller den anden Maade bør sættes i Forbindelse med Prisniveauet.

Naar i øvrigt den højtærede Finansminister foreslaar, at man paa et vist Punkt forandrer Fradragene og paa et vist andet Punkt ophæver Fradragene, vil jeg mene, at dette er fuldkommen uforeneligt med en Rateskala. Hovedhensigten med en Rateskala er at sikre sig mod alle pludselige Overgange, men disse fremkaldes netop ved, at man paa et vist Punkt i Skalaen springer og siger: Her maa Fradraget forandres fra dette til hint, og dér skal det ophøre. Jeg er særdeles vel tilfreds med, at man har faaet en Rateskala, ogsaa i nogen Grad, fordi ethvert Menneske saa kan se, at naar Indkomsten er denne eller hin, og han tjener